

han vidste, der skulde siges ved en saadan Lejlighed, og tilføjede derpaa med mere ægte Følelse:

»Jeg beder Dem være overbevist om, Frøken Jakobe, at jeg ikke vilde have talt saadan til Dem, dersom det havde været mig muligt at tie. De maa ikke tro, at det bare er en flygtig Sommerforelskelse, . . . hvad De maaske kunde mene, fordi det kun er en forholdsvis kort Tid, jeg har haft den Lykke at kende Dem. Men den Tid, saa kort den er, har for mit Vedkommende paa mange Maader haft en afgørende Betydning. Jeg har før sagt Dem det, at fra den Dag, jeg første Gang betraadte Deres Forældres Hjem, begyndte der et nyt Liv for mig. Og kan det egentlig undre Dem? De veed, at jeg altid har følt mig fremmed . . . ikke alene i mit eget Hjem og min egen Slægt, men i hele det Folk, som jeg siges at tilhøre. Som Dreng fablede jeg om at være et forladt Zigøjnerbarn med sydlandsk Blod i Aarerne, . . . og den Drøm holdt sig længere, end man skulde have troet. Egentlig har den aldrig helt forladt mig. Det er saamænd ikke saa grumme længe, siden jeg i Mismod over Forholdene herhjemme omgikkes med Planer om at drage ud for muligt at finde naturbeslægtede i fjerne Lande. Jeg tænkte dengang ikke paa — eller rettere, jeg forstod ikke — at vi midt iblandt os havde et fribaarent Zigøjnerfolk, endog af højt forædlet Race. Men fra det Øjeblik, jeg ret begreb